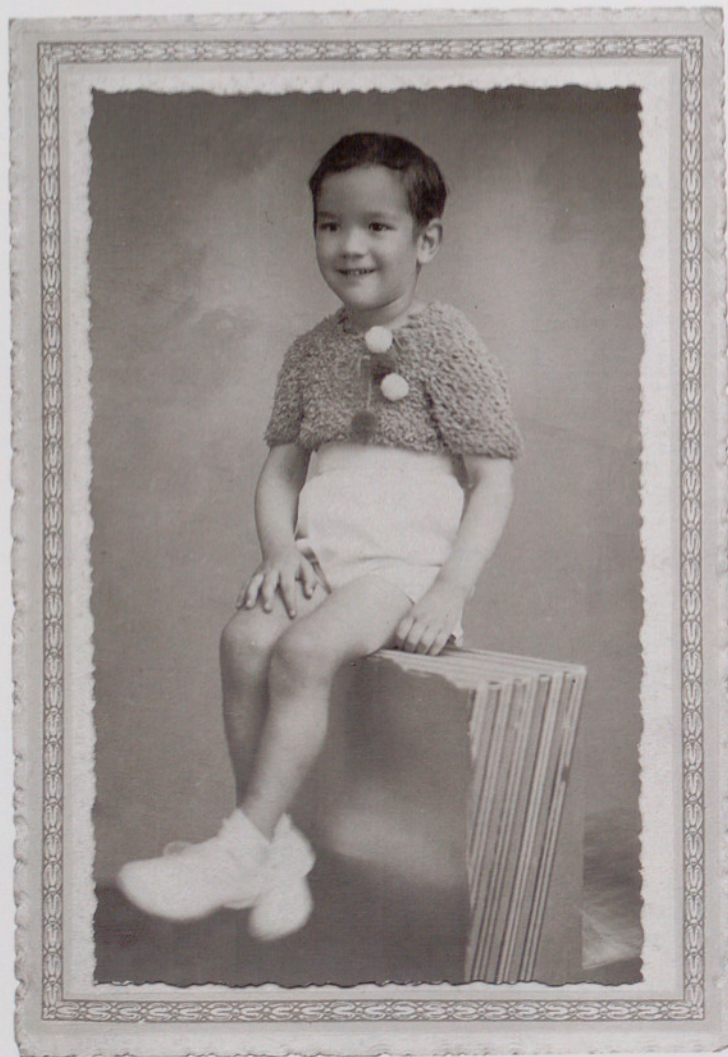

Foto: Pere Cornellas

Miquel Roca i Mas

| 41

De ben petit, en Miquel, ja mostrava un caràcter decidit i independent (aprox. 1940).

Medalla de la Ciutat al senyor **Miquel Roca i Mas**
Granollers, 1936

En reconeixement per la seva llarga i encara activa trajectòria en el món de l'handbol. Esportivament, com a jugador i entrenador del Balonmano Granollers, va contribuir a l'hegemonia estatal del club durant els anys seixanta i setanta, assolint com a entrenador del primer equip tres lligues i dues copes del Generalísimo, i fent aportacions que van fer evolucionar la pràctica de l'handbol a l'Estat. Els seus èxits com a entrenador van continuar posteriorment amb altres dos equips de l'elit de l'handbol: el Calpisa, d'Alacant, i el FC Barcelona.

També es distingeix Miquel Roca per la seva tasca de gestor i organitzador de diferents competicions, sempre en el món de l'handbol. Amb la seva feina, Miquel Roca va impulsar la Federació Catalana d'Handbol; l'Asobal, la lliga espanyola d'handbol, on va fer de gerent i president; i va contribuir a l'èxit dels Jocs Olímpics de Barcelona 92, des de la seva responsabilitat com a director d'handbol. Com a vicepresident de la Federació Internacional d'Handbol organitza i supervisa competicions internacionals i olímpiques promovent, d'aquesta forma, la difusió de l'esport de l'handbol a nivell mundial.

A finals dels cinquanta, el Miquel canvia el bàsquet per l'handbol, on destacarà com a jugador i, més tard, com a entrenador i directiu (aprox. 1960).

L'handbol va ser, és i serà un dels arguments vitals de Miquel Roca i Mas.

Nascut el 9 d'octubre de 1936 a la plaça de la Porxada, la seva infantesa va discórrer amb normalitat, absent del context de guerra i postguerra que es vivia a Granollers. En Miquel va ser fill del matrimoni format per Cinto Roca i Roig i Carme Mas i Marquès, que regentaven una botiga de merceria i prisats a la mateixa plaça de la Porxada, el seu escenari de jocs. El pare, que primer s'ocupava de fer encàrrecs diversos, ho va deixar per fer de botiguer conjuntament amb la seva dona que era brodadora. Amb el temps, la parella va acabar tenint un segon establiment en el que avui és la plaça de Maluquer i Salvador.

De ben petit en Miquel ja va demostrar el seu caràcter independent i decidit que l'ha acompanyat en tota la seva trajectòria. És dels que preferia adquirir l'experiència per si mateix.

Després d'anar als escolapis a Granollers, els pares van decidir que fes el batxillerat intern als salesians de Mataró, on en Miquel assegura que s'hi va adaptar sense problemes. Això sí, segons les seves mateixes paraules, era un alumne capacitat que seguia la llei del mínim esforç per passar de curs. Fins que al final del batxillerat va canviar d'actitud. Va ser a Mataró on en Miquel compaginava els estudis amb la pràctica del futbol i del bàsquet.

De nou a Granollers es va decidir per estudiar peritatge mercantil al CEM-Acadèmia Cots, un dels centres que posteriorment es fusionaria amb d'altres per crear l'Escola Educem, i va continuar jugant a bàsquet amb la Penya Joventut i amb el CB Granollers. Un cop obtinguda la titulació va fer de professor durant diversos anys a l'Institut, època de la qual conserva un molt bon record.

En Miquel (de peu, el segon a la dreta) com a entrenador del BM Granollers en els quarts de final de la Copa d'Europa (1971). Foto cedida per Francesc Garrell i Saló.

El fet que en Miquel canviés el bàsquet per l'handbol, a la temporada 1959-1960, es deu a la influència d'Emili Botey, president del Balonmano Granollers des de 1955 a 1969.

En Miquel es va casar amb la Pilar Fàbrega i Rosàs, després de festejar des de ben joves. El matrimoni ha tingut una única filla, la Núria, casada amb Enric Mayol i Sarroca que els ha donat dues nétes: la Mercè i la Núria.

"Com que havia jugat a bàsquet i era un jugador cerebral, vaig entendre l'handbol d'una forma natural", rememora en Miquel, que feia de distribuïdor del joc en la seva etapa de jugador. Eren els anys d'eclosió de l'handbol a set, on el BM Granollers es va començar a fer un nom en l'handbol estatal, amb jugadors locals amateurs. En Miquel va aprendre molt handbol del seu entrenador Pepe Vilà, un home d'excel·lent palmarès, que, casualitats de la vida, l'any 1970, serà substituït a la banqueta del BM Granollers, pel Miquel mateix. Tots dos van ser "entrenadors de l'època daurada del BM Granollers i dos tècnics que han fet, amb la seva aportació i estudi, evolucionar l'handbol a Espanya".¹ En Miquel també recorda les tàctiques i les tècniques que va aprendre de l'entrenador alemany Bernhard Kempa, que també va alligonar jugadors com Joan Barbany o Josep Anton Cabrera, els referents de l'handbol granollerí en aquells moments.

Com a jugador, en Miquel va guanyar dos campionats nacionals de divisió d'honor, els corresponents a les temporades 1959-1960 i 1960-1961 i també va ser internacional amb la selecció espanyola en quatre ocasions, fins que amb 26 o 27 anys deixa l'handbol per centrar-se en el negoci familiar. Tanmateix, el cuquet per l'handbol no el va abandonar mai. Al cap d'un parell d'anys, sense haver-se entrenat més, un amic seu li demana que vagi a jugar amb l'equip del Sant Esteve de Palautordera. En un dels partits va patir una lumbàlgia molt forta. Tot i no estar plenament recuperat, el vénen a buscar i el fan seure

1 Sala i Vila, Joan. BM Granollers, esport i civisme. Editorial Granollers. Granollers, any 1997

Miquel Roca, en aquell moment director d'handbol dels Jocs Olímpics de Barcelona, amb la seva filla Núria (1992).

a la banqueta. Allà descobreix una nova vocació: la d'entrenador, que posa en pràctica al Palautordera durant una temporada i després amb el juvenil del BM Granollers, les temporades 1966-67 i 1967-68 i, posteriorment, amb l'equip B, també del BM Granollers.

Com a entrenador del primer equip del BM Granollers va edificar un palmarès brillant en pocs anys: va guanyar tres lligues (1970-71, 1971-72 i 1973-1974) i dues copes del Generalísimo (1969-70 i 1973-74). La copa guanyada el 1970 a Cadis és la que recorda amb més il·lusió perquè va ser la primera i "perquè mig Granollers ens va acompanyar en la final" que van disputar contra l'Atlético de Madrid, el màxim rival en aquella època. El doblet de lliga i copa aconseguit la temporada 1973-74 va portar l'expedició granollerina a fer un torneig amistós per terres nipones convidats per la Federació Japonesa d'Handbol.

A mitjan dels anys setanta l'handbol espanyol comença a fer passos cap a la inevitable professionalització. El Calpisa d'Alacant, patrocinat per una empresa constructora, obté el capital que necessita per fitxar dos pilars del BM Granollers: Papitu Perramon, un dels millors porters de tots els temps i un dels jugadors més cotitzats de l'handbol estatal, i Santos Labaca. Aquell mateix any el Calpisa li ofereix a Roca ser l'entrenador de l'equip alacantí. "En aquell moment vaig considerar que hagués estat una traïció marxar perquè jo sóc de Granollers, en canvi, els jugadors no ho eren, podien marxar quan volguessin". La temporada següent el Calpisa va tornar a insistir i en Miquel va reconsiderar la seva decisió. És a Alacant quan va ser remunerat, per primera vegada, com a professional. No cal dir que a l'afició del Granollers els va costar pair la marxa de dos dels seus jugadors més emblemàtics i d'un dels seus millors entrenadors. Aquells fitxatges, amb l'excepció de la Recopa d'Europa conquerida el 1976, van cloure una de les etapes més reeixides de l'handbol granollerí. Tot i la seva marxa, Miquel Roca ha continuat tenint relació amb posterioritat amb el Balonmano Granollers, ja sigui a través dels càrrecs directius que ha exercit, com a soci o com a membre de la Fundació del club.

A les Olimpíades d'Atlanta amb la Infanta Cristina i Domingo Bárcenas, que va ser president de la Federació Española de Balonmano (1996).

Com va passar amb el BM Granollers, l'època més brillant del Calpisa coincideix amb la de Miquel Roca com a entrenador, ja que va guanyar tres lligues consecutives (des de 1975-76 fins a 1977-78) i dues copes del Rei. Si alguna cosa li sap greu a l'entrenador granollerí és no haver pogut ser el tècnic de la Recopa que el Granollers va guanyar el 1976 ni de la que va guanyar el Calpisa el 1980, tot i que creu que, en ambdós casos, va deixar una bona herència als entrenadors que finalment les van aixecar. El 1978 en Miquel va ser seleccionador espanyol júnior.

La seva última etapa com a entrenador s'inicia al FC Barcelona, amb qui guanya la lliga la temporada 1979-80. Després es va veure obligat a marxar a mitja temporada, tot i no haver perdut cap partit, a causa de la mala maror que van provocar alguns jugadors. D'aquesta manera en Miquel va cloure una etapa de tretze temporades com a entrenador de la Divisió d'Honor d'handbol.

Acabada l'etapa d'entrenador, en Miquel va seguir vinculat al món de l'handbol a través de la gestió i l'organització que va dur a terme en diferents organismes. Primer va ser el president de la Federació Catalana d'Handbol (FCH) qui li va insistir perquè acceptés el doble càrrec de director tècnic i gerent. Una de les iniciatives que en Miquel va impulsar en el si de la FCH va ser uns campus d'handbol d'estiu que va créixer exponencialment en molt poc temps. El 1988 deixa la Federació Catalana per fer de gerent de l'Asobal, la lliga espanyola d'handbol, en substitució d'un altre granollerí, Joan Lacueva. Aquesta tasca la va compaginar durant un temps amb un nou càrrec, el de director d'handbol dels Jocs Olímpics de Barcelona 92, que va significar el seu trampolí cap a d'altres estaments internacionals. De les seves paraules es desprèn l'orgull de la feina ben feta: "Vam crear un model d'organització a Barcelona: vam fer un guió minutat de tot el que s'havia de fer, des que obriem el pavelló a Granollers fins que el tancàvem. Aquest minutatge volia dir establir qui havia de fer què en cada moment".

Al seu despatx de l'Asobal, entitat de la qual va ser gerent i president (2002).

La seva bona feina a l'Asobal, on va ser primer gerent i després president, als Jocs Olímpics de Barcelona o com observador i delegat de la Federació Europea, juntament amb la seva condició de políglota, aleshores ja parlava francès, alemany i anglès, a més de català i castellà, va propiciar el seu salt a la Federació Internacional d'Handbol, primer com a membre de la Comissió d'Organització de Competicions, i a partir de l'any 2000 com a tesorero. Aquest fet significava que en Miquel es convertia en un dels cinc màxims mandataris de l'handbol mundial. L'any 2006 Miquel Roca dimiteix com a president de l'Asobal per la seva doble condició de president de l'Asobal i tesorero de la Federació Internacional d'Handbol. Es tancaven així divuit anys de feina per a la competició dels clubs d'handbol més importants d'Espanya. L'any 2009 en Miquel va ser unànimement escollit vicepresident primer de la Federació Internacional, càrrec que continua exercint i que l'obliga a viatjar freqüentment pel món, organitzant i supervisant competicions internacionals i olímpiques. Ha estat delegat tècnic d'handbol de les olimpíades d'Atenes (2004), Beijing (2008), i ho està sent de Londres (2012) i dels jocs panamericans de Santo Domingo (2003), Rio de Janeiro (2007) i Guadalajara, Mèxic (2011).

La seva feina és complexa, diversa, ja que s'ha d'ocupar tant de l'organització de les competicions com d'altres aspectes tangencials però no menys importants com els hotels, els transports, els càterings, els controls antidòping, la formació d'àrbitres i delegats, etc. Una feina que l'apassiona i que requereix qualitats com saber delegar en l'equip i exercir la diplomàcia quan convé.

Acaba de fer 75 anys i just abans de Nadal haurà tornat del Mundial femení de Brasil. El 2012 li espera un any intens amb els Jocs Olímpics de Londres com a plat fort i els campionats júnior femení a Txèquia, abans dels Jocs, i el juvenil femení a Montenegro, després de la competició olímpica. I començarà el 2013 amb el Mundial sènior masculí, del qual Granollers, on té la família i els amics, serà subseu.

La família al complet, en el recent centenari de Mateu Fàbrega, sogre d'en Miquel (2011).

Mentrestant li han anat arribant els reconeixements: la Medalla de Bronze del Reial Ordre del Mèrit Esportiu (2007); i aquest 2011, la insígnia d'Or i Brillants de la Federació Catalana d'Handbol; millor dirigent de federació, atorgat per l'Associació Catalana de Dirigents de l'Esport; i ara la Medalla de la Ciutat de Granollers, que testimonia una brillant trajectòria professional d'aquest granollerí que presumeix de ser-ho en el seu despatx de Basilea, on l'acompanya un gran pòster de la celebració de les Olimpíades a Granollers.